

Sygn. akt IV KO 57/13

POSTANOWIENIE

Dnia 21 sierpnia 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dorota Rysińska (przewodniczący)

SSN Krzysztof Cesarz (sprawozdawca)

SSN Józef Szewczyk

w sprawie **M. B., B. B. i K. P.** oskarżonych z art. 286 § 1 kk i innych
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu
w dniu 21 sierpnia 2013 r.,
wniosku zawartego w postanowieniu Sądu Okręgowego w K.
z dnia 10 lipca 2013 r.,
o przekazanie w trybie art. 37 kpk sprawy do rozpoznania innemu sądowi
równorzędnemu,

p o s t a n o w i ł
nie uwzględnić wniosku.

UZASADNIENIE

Wystąpienie zostało uzasadnione przekonaniem sędziego sprawozdawcy „o braku warunków do obiektywnego rozpoznania sprawy” w Sądzie właściwym po tym, jak Sąd ten nie uwzględnił wniosku obrońcy osk. K. P. o wyłączenie tego sędziego, a wcześniej wniosku samego sędziego sprawozdawcy, od udziału w sprawie, złożonego w trybie art. 42 § 1 k.p.k. w zw. z art. 41 § 1 k.p.k. Oba wnioski zostały sformułowane po wydaniu w innej sprawie wyroku skazującego K. P. przez Sąd z udziałem sędziego sprawozdawcy i poczynieniu przez ten Sąd ustaleń faktycznych, którym skarżący zaprzecza w niniejszej sprawie, oraz po ukazaniu się w prasie artykułu sugerującego zaistnienie okoliczności mogących świadczyć o

zachwianiu obiektywizmu sędziego sprawozdawcy przed wydaniem wyroku w osądzonej już sprawie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wystąpienie nie może być uwzględnione. Zastosowanie dyspozycji art. 37 k.p.k. polega na przełamaniu konstytucyjnej zasady procesowej rozpoznawania sprawy przez sąd właściwy miejscowo (zob. art. 45 ust. 1 Konstytucji RP).

Dlatego art. 37 k.p.k. może być stosowany wyjątkowo i gdy nie zachodzą inne ustawowe powody do zmiany tej właściwości. Jest również oczywiste, że norma zawarta w omawianym przepisie upoważnia do wykluczenia od rozpoznania sprawy sąd właściwy, a nie poszczególnych sędziów tego sądu. Czyli, w razie przedstawieniu argumentu o realnej obawie braku możliwości zachowania obiektywizmu przy orzekaniu, obawa ta musi odnosić się do wszystkich sędziów. Istnienie takiej obawy nie zostało w wystąpieniu nawet uprawdopodobnione. Przepis art. 37 k.p.k. nie służy do korygowania z urzędu orzeczeń podejmowanych na innej podstawie ani nie kreuje podstawy do zaskarżania orzeczeń. Dlatego odmowa przekazania sprawy innemu sądowi w trybie art. 37 k.p.k. nie wyraża ocen co do trafności tych orzeczeń.

Z przytoczonych względów postanowiono, jak na wstępie.